

Nr. 2. TOEBEDEELDE LOCATIE TE KLEIN. MARGINALE TOETSING

Besluit van een ziekenhuis welke ruimte het ter beschikking zal stellen kan slechts marginaal worden getoetst. Met aangeboden ruimte voldoet verweerder aan haar verplichting eiser naar vermogen en overeenkomstig de functie van het ziekenhuis de gelegenheid te verschaffen zijn poliklinische werkzaamheden naar behoren te verrichten.

Scheidsgerecht voor het Nederlandse Ziekenhuiswezen (mr. C.J. van Zeben, voorzitter, met bijstand van mr. M. Bitter, griffier)

22 november 1996

Arbitraal vonnis in kort geding (96/18) in de zaak van:

dr. A,
wonende te X,
eiser in kort geding,
gemachtigde: mr. H.A. Schenke

tegen:

de stichting B ziekenhuis,
gevestigd te Y,
verweester in kort geding,
gemachtigde: mr. H.P. Utermark.

1. De procesgang

1.1. Eiser heeft bij memorie van eis in kort geding de Voorzitter van het Scheidsgerecht verzocht:

I. Verweester te gebieden aan eisers wensen met betrekking tot de oplossing van de door hem gesignaleerde knelpunten ten aanzien van de door verweester aan eiser toebedeelde locatie in de toekomstige poli-Noord op gepaste wijze tegemoet te komen, als door de Voorzitter in goede justitie te bepalen, in het bijzonder door de archiefruimte pulmonologie op enigerlei wijze uit te wisselen voor een multi-purpose-ruimte dermatologie ten behoeve van die functies waarin volgens het bouwplan van verweester niet is voorzien.

II. Verweester te gebieden de aanbesteding van de betreffende poli-Noord op te schorten c.q. te verbieden de verbouwingswerkzaamheden betreffende deze verdieping uit te voeren in strijd met het door de Voorzitter te geven gebod sub I.

III. Verweester te veroordelen in de kosten van dit kort geding.

1.2. De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Haarlem op 19 november 1996. Daarbij waren eiser, vergezeld door zijn echtgenote, en zijn gemachtigde aanwezig en, namens verweester, C, D, E en F, bijgestaan door hun gemachtigde.

Partijen hebben hun standpunten aan de hand van pleitnotities toegelicht en producties in het geding gebracht. Verweester heeft de Voorzitter verzocht het verzoek van eiser af te wijzen.

2. Samenvatting van het geschil

2.1. Eiser is als dermatoloog werkzaam in het ziekenhuis van verweester. Tussen partijen is een geschil ontstaan in verband met een geplande verhuizing van de dermatologische polikliniek van de huidige locatie (een oud kloostergebouw) naar de polikliniek Noord. Deze verhuizing is een gevolg van de renovatie en reorganisatie van de poliklinieken van het ziekenhuis. De polikliniek Noord is een voormalige verpleegstersflat waarvan de begane grond en de eerste en tweede verdieping reeds als polikliniekruimten worden gebruikt. Verweester wil de helft van de derde verdieping van de locatie Noord ter beschikking stellen van eiser. Het gaat daarbij om 12 eenheden van 9 m². Eiser zou daar de beschikking kunnen krijgen over een spreekkamer van 18,7 m², twee

onderzoekkamers van resp. 18,7 en 21,2 m², een verbandkamer van 9,3 m², een receptie van 8 m², een secretariaat van 18,7 m², een ruimte voor PUVA/UVB van 18,4 m², een wachtruimte van 37 m² en een ruimte voor microscopie van 3 m². Daarnaast kan eiser op de vijfde verdieping een extra ruimte krijgen voor een archief.

2.2. Eiser is – zakelijk weergegeven – van mening dat de aangeboden ruimten volstrekt onwerkbaar zijn. Het is volgens hem onmogelijk alle activiteiten van de huidige polikliniek dermatologie onder te brengen in de aangeboden ruimten in de polikliniek Noord. Hij beroept zich daarbij o.a. op de basisrichtlijnen van de Nederlandse Vereniging voor Dermatologie en Venereologie en op een door prof. G uitgebracht deskundigenbericht. Eiser is van oordeel dat een oplossing zou kunnen worden bereikt door een ruimte, die op dezelfde verdieping aan de afdeling longziekten is toegewezen, aan eiser ter beschikking te stellen voor een multi-purpose-ruimte ten behoeve van die functies waarin volgens het bouwplan van verweerster niet is voorzien (allergologie en bandagist).

Eiser is van oordeel dat verweerster niet bereid is gebleken ook maar één minuut structureel overleg met hem te voeren. Verweerster heeft geen fair play gespeeld en dient daarom in de kosten van dit kort geding te worden veroordeeld.

2.3. Verweerster heeft zich – zakelijk weergegeven – op het standpunt gesteld dat de aangeboden ruimten ruimschoots voldoende zijn en dat zij daardoor in alle opzichten voldoet aan de verplichting die ingevolge artikel 10 van de met eiser gesloten toelatingsovereenkomst op haar rust. Eiser krijgt een halve verdieping tot zijn beschikking met de hierboven onder 2.1 genoemde ruimten, welke ruimten hij natuurlijk ook op een andere wijze kan indelen.

2.4. Op 1 augustus 1996 heeft ten overstaan van de Voorzitter de behandeling van een eerder verzoek in kort geding van eiser over dezelfde problematiek plaatsgevonden. De Voorzitter heeft partijen toen, naar aanleiding van het verhandelde ter zitting, verzocht te willen nagaan of alsnog in onderling overleg tot een oplossing zou kunnen worden gekomen. Eiser heeft daarop zijn verzoek ingetrokken.

Dat overleg – dat op 29 augustus 1996 heeft plaats gevonden – heeft niet tot resultaat geleid. Tijdens dat overleg is namens verweerster een poging gedaan om, naast de twaalf beschikbare eenheden, een dertiende eenheid naast de toiletgroep te creëren, maar eiser heeft dit voorstel als niet acceptabel van de hand gewezen. Hij handhaafde zijn mening dat de enige haalbare oplossing een dertiende eenheid van de polikliniek longziekten is. Ook daarvoor is meermalen met eiser overleg gevoerd.

Op 14 oktober 1996 heeft vervolgens de medische staf unaniem het volgende besluit genomen:

De medische staf, in vergadering bijeen d.d. 14 oktober 1996, is unaniem van mening dat collega A bij de voorbereiding van de nieuwbouw polikliniek Noord zijn eisen ten aanzien van de dermatologie laat prevaleren boven het belang van de overige maatschappen en het ziekenhuis. De ongehinderde voortgang van de nieuwbouw van de poliklinieken wordt door de handelwijze van collega A bedreigd. Hierdoor kan de goede gang van zaken in het B ziekenhuis ernstig worden geschaad; hetgeen voor de medische staf niet acceptabel is.

Bij brief van 6 november 1996 heeft de longarts eiser meegedeeld dat hij de tekeningen van de poli-Noord nog eens heeft doorgenomen en binnen het deel pulmonologie geen ruimte of mogelijkheid voor het oplossen van eisers problemen ziet.

3. Bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van de Voorzitter om het geschil in kort geding bij wege van arbitraal vonnis te beslissen wordt door partijen erkend.

4. Beoordeling van het geschil

4.1. In artikel 10, onder a, van de toelatingsovereenkomst wordt bepaald:

De stichting verplicht zich de specialist ruimte en outillage ter beschikking te stellen en hem naar vermogen en overeenkomstig de functie van het ziekenhuis de gelegenheid te verschaffen zijn klinische en poliklinische werkzaamheden in het ziekenhuis te verrichten. Tevens draagt de stichting zorg voor een adequate personeelsbezetting.

4.2. Voorop zij gesteld dat – zoals het Scheidsgerecht in een uitspraak van 23 september 1993, Uitsprakenblad 1993, no. 25 heeft overwogen – ‘de bevoegdheid tot het verdelen van de ruimten in het ziekenhuis bij het Ziekenhuis berust. Dit brengt mee dat het besluit van het Ziekenhuis welke ruimte het ter beschikking zal stellen in beginsel slechts marginaal kan worden getoetst. Dit klemt te meer nu bij een dergelijke beslissing ook belangen van derden betrokken zijn, die in deze procedure geen partij zijn.’

4.3. Wij hebben in de eerste plaats vastgesteld dat het in casu niet gaat om totale nieuwbouw maar om de verbouwing van een voormalige verpleegstersflat, als gevolg waarvan verweerster aan zekere beperkingen is gebonden. Voorts is ons gebleken dat een uitbreiding ten gunste van eiser ten koste zou gaan van de ruimten die aan andere specialisten, in casu de afdeling longziekten, ter beschikking zullen worden gesteld en dat deze afdeling geen enkele ruimte kan missen.

Eiser heeft zich beroepen op de ‘basisrichtlijnen voor de polikliniek dermatologie’ van de Nederlandse Vereniging voor Dermatologie en Venereologie. In de eerste plaats merken wij op dat deze richtlijnen verweerster niet binden. Bovendien zijn zij kennelijk bedoeld voor gevallen waarin – anders dan in het onderhavige geval – sprake is van een totale nieuwbouw. Voorts bevatten deze richtlijnen slechts ‘uitgangspunten’ en dan voor een polikliniek met twee dermatologen.

Ook de brief van prof. G gaat ervan uit alsof sprake zou zijn van nieuwbouw van de polikliniek, terwijl – zoals reeds overwogen – in de poli-Noord slechts van een verbouwing sprake is.

Op grond van het vorenstaande zijn wij van oordeel dat verweerster, door aan eiser in de poli-Noord de eerdergenoemde ruimten op de derde verdieping ter beschikking te stellen, jegens eiser voldoet aan de hierboven onder 4.1 genoemde verplichting en dat zij hem – conform het bepaalde in artikel 10 – ‘naar vermogen en overeenkomstig de functie van het ziekenhuis’ de gelegenheid verschaft zijn poliklinische werkzaamheden in het ziekenhuis naar behoren te verrichten.

Hieruit volgt dat wij de gevraagde voorzieningen niet zullen toewijzen alsmede dat wij eiser, als de in het ongelijk gestelde partij, in de kosten van het Scheidsgerecht en de kosten van verweerster, een en ander zoals hieronder nader bepaald, zullen veroordelen. De stelling van eiser, dat verweerster ten opzichte van hem geen fair play zou hebben gespeeld en daarom de kosten van dit kort geding zou dienen te dragen, delen wij niet. Verweerster heeft getracht met een oplossing te komen, maar voor eiser was een andere oplossing dan de door hem voorgestelde – het ter beschikking stellen van een ruimte in de afdeling longziekten – niet bespreekbaar.

5. Beslissing

De Voorzitter, rechtdoende in kort geding, wijst het volgende arbitrale vonnis:

5.1. De verzoeken van eiser worden afgewezen.

5.2. Eiser wordt veroordeeld in de kosten van het Scheidsgerecht, vastgesteld op f 2.650,=.

5.3. Eiser wordt veroordeeld in de kosten van verweerster tot een bedrag van f 1.500,=.